

jeg alle være enige om, men nu hører jeg altsaa, at det ærede Medlem har dengang drevet Særpolitik, at han da kunde gjøre noget Saadant og kun blev forhindret af os Andre deri. Jeg veed kun ikke, hvad det var. Dernæst fik jeg igjen den Bemærkning fra det ærede Medlem, at hans Navn havde staaet under en Lov, der var vedtagen her i Thinget efter Indstilling fra Finansudvalget, men at det er flet mod det ærede Medlems Willie. Hvad vil det sige? Det ærede Medlem var Medlem af Finansudvalget, og den Lov kom ud, uden at han protesterede derimod i Udvalget; hans Navn kom under den Betænkning, der blev forelagt ham som Formand i Thinget, og som ikke kunde omdeles, uden at han havde læst den og givet sit Samtykke dertil. Han har ikke hørt, hvad Ordføreren har sagt, siger han, men Betænkningen har han dog læst omdele, og hans Navn staaer dog under den, og saa finder han det passende lang Tid efter at sige: Jeg var flet ikke med til den Ting! Det forekom mig, at dersom det ærede Medlem vilde handle ubyalt, saa et af To: Enten maatte han dengang, da hans Navn stod under den Betænkning, han paa Embeds Begne var forpligtet til at se efter, sige: Mit Navn maa ikke staa der, eller ogsaa havde han siddet at tie. Men det ganske rolig at være med dengang, er det, som nu saa ofte sker i Politiken, at Folk, som mangle Mod til at bære Ansvar, ere med til At, saalænge de ikke tør modsætte sig det, men bagefter, naar de tro at kunne komme op, styde Ansvar, fra sig ved den Slags Forklaringer. Jeg undrer mig over, at det ærede Medlem vil ty til den Slags Undskyldninger. Det ærede Medlem siger, at mit Spørgsmaal til ham minder ham om 1877, og at han derfor ikke vil svare paa det, men han henviste til, hvad jeg selv havde sagt. Maa jeg minde det ærede Medlem om, at jeg i 1877 gjorde ham opmærksom paa, at hvis han gik den Vej, han vilde gaa, maatte han vise, at han havde Midler til at føre det igjennem; at det ærede Medlem dengang reiste ud og paastod, at han havde Midler, og bestyldte mig og Meningsfæller for, at vi ingen Midler havde, det er jo bekendt. Saaledes udtalte han det og fortalte Befolkningen, at han var i Besiddelse af Midler til at gennemføre denne Politik. Saa kom 1885, og han paastod det igjen, og da troede vi, som fulgte ham og gik med ham, at der vistelig vilde blive en saa stor Indignation i Hvore, i Modpartiet, over Grundlovsbruddet, at det vilde være umuligt at holde og gennemføre denne Politik. Det viste sig, at vi tog

feil deri, og det viste sig dernæst, at det ærede Medlem ingen Midler havde til at føre den Politik igjennem, som han paastod at kunne gennemføre, lige saa lidt i 1885 som i 1877. Forfjellen var kun, at han fik Velighed og Lov til at vise, hvilke Midler det var, og det viste sig, at han flet ingen havde: hverken kunde han paavise noget retligt Middel som Rigsretten eller noget faktisk Middel. Derefter have vi Andre erkjendt, at den Vej kunde ikke følges, og hvis det findes Udtalelser fra den Tid, som vise, at man mente, at den dengang kunde gennemføres, hvad jeg ikke veed, da det ærede Medlem ikke har oplæst, hvad jeg har sagt, saa at jeg ikke kan dømme derom, men hvis der findes saadanne Udtalelser, saa betyde de ingen Ting, da vi fra vor Side have sagt, at den rene Forhandling-negtende Vej kan ikke gennemføres i dansk Politik. Men det ærede Medlem har, efter ganske vist først at have været med til at sætte den hele Forhandling i Gang, og derefter at have tiet i lang Tid, nu efter flere Aars Forløb taget en Særstilling, som vi mene er en ubrugelig og letfindig Taktik under de nuværende Forhold. Der er altsaa et andet Forhold til Stede end det ærede Medlem mener. Jeg havde Krav paa at vente, at det ærede Medlem, — der netop paa denne Grund har bragt Splid og Uenighed til Stede overfor en Reaktion, overfor hvilken det først og fremmest gjaldt om ikke at være uenig, og det at holde Skridt var Numer 1 — jeg havde Krav paa at vente, at han nu lige over for os vilde opløse, hvorledes han vilde opnaa sit Formaal og forhindre Følgerne af hin skadelige Politik. Derpaa har jeg kun faaet et eneste Svar og det var dette, at vi kunne ikke vide, om det ikke var muligt, at Hans Majestæt Kongen, naar han saae den Politik gennemført, som det ærede Medlem vil følge, kunde blive omstemt og give Conseilspræsidenten sin Afsted. Det er det Svar, som blev givet. Nu siger jeg, at det er tungt og næsten utroligt, at det er det Svar, som af en alvorlig Mand i en alvorlig Forsamling gives os paa et saa alvorligt Spørgsmaal af en Mand, der har splittet sit Parti og staaer i Modsetning til det danske Folks store Flertal for at føre en Politik, der af os er betegnet som en uigjennemførlig, letfærdig Politik. En Mand, som i 1866 har svigtet Grundloven af 1849, som har en stor Medskyld i, hvad der dengang skete, som dernæst i 1885 har været med til at begynde den nuværende Strid og derefter har været med til at føre os tilbage til en Forhandlingspolitik, derefter har tiet, da det var Tid til at advare, og nu har